

Ο κόσμος αλλάζει δραματικά

Του Αλέξη Παπαχελά

Ζούμε δραματικές αλλαγές στον παγκόσμιο συσχετισμό δυνάμεων, τις οποίες θα αντιληφθούμε ίσως σε μερικά χρόνια στην πλήρη τους έκταση.

Η εμπλοκή και πιθανή απεμπλοκή του προέδρου των ΗΠΑ Μπαράκ Ομπάμα στο πρόβλημα της Συρίας δεν είναι μια απλή υπόθεση. Ο ίδιος ο κ. Ομπάμα μείωσε πολύ την ισχύ του αξιωματός του, ζητώντας από το Κογκρέσο να εγκρίνει

προκαταβολικά μια «πολύ περιορισμένη» στρατιωτική επέμβαση. Θα είναι δύσκολο να αναβαθμίσει ο ίδιος το δικό του στάτους είτε εσωτερικά είτε στο διεθνές περιβάλλον. Την ίδια στιγμή βλέπουμε πως η αμερικανική κοινή γνώμη έχει εισέλθει για τα καλά σε μια νέα περίοδο έντονου απομονωτισμού. Το άλογο ξόδεμα ζωών, χρημάτων και στρατηγικού κεφαλαίου στο Ιράκ και το Αφγανιστάν έχει προκαλέσει

μία μεγάλη απέχθεια στον μέσο Αμερικανό απέναντι στην ιδέα μιας στρατιωτικής επέμβασης, αλλά και κάθε εμπλοκής στη Μέση Ανατολή. Αυτός ο απομονωτισμός

Η ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ

δεν μοιάζει πάντως να είναι ένα παροδικό, περιορισμένο φαινόμενο, αλλά μια κλιμακούμενη αντίληψη που συνάδει με τον περιορισμό

της ισχύος των Ηνωμένων Πολιτειών.

Από την άλλη, έχουμε ένα Ρώσο ηγέτη που αποδείχθηκε «παίκτης». Ο κ. Βλαντιμίρ Πούτιν έπαιξε σκληρά, αλλά

παρόν η Ρωσία κέρδισε από την κρίση στη Συρία.

Όσο για την Ευρώπη, μοιάζει μικρή, γερασμένη και άβουλη. Η Βρετανία είναι σκιά του παλαιού της εαυτού. Ο πρόεδρος της Γαλλίας Φρανσουά Ολάντ επικείμενα να παίξει γεωπολιτικό σκάκι σαν και αυτό που άρεσε στον προκάτοχό του, αλλά δεν του βγήκε. Και η Γερμανία δεν ξέρει αν θέλει να είναι μεγάλη δύναμη ή αν προτιμά την ησυχία της και την εμμονή

στη δημοσιονομική πειθαρχία και μόνο.

Ετσι έχουν τα πράγματα: η Αμερική αποτραβιέται, η Ευρώπη περιθωριοποιείται, η Ρωσία δείχνει μια επιθετική αυτοπεποίθηση, χωρίς ωστόσο κανένα ιδιαίτερο όραμα ή σχέδιο.

Ο κόσμος αλλάζει και αυτό σίγουρα θα επηρεάσει τα ελληνικά εθνικά συμφέροντα. Ίσως απλώς είναι πολύ νωρίς για να δούμε πως ακριβώς.

ΤΟ ΒΗΜΑ Η ζούγκλα των προπηλακισμών

Είναι κατανοητή η οργή και η αγανάκτηση των ανθρώπων που χάνουν ή κινδυνεύουν να χάσουν τη δουλειά τους. Όσο λογικό και θεμιτό είναι όμως να διαμαρτύρονται και να διεκδικούν τα όποια δικαιώματά τους, άλλο τόσο ακατανόητο είναι να καταφεύγουν σε μεθόδους που και τον αγώνα τους υπονομεύουν, αλλά και το δίκιο τους. Οι βιαιότητες και οι προπηλακισμοί που επανήλθαν πάλι στο προσκήνιο, από μερίδα των εργαζομένων στη Λάρκο, αποτελούν όχι απλώς χειρίστη μέθοδο διεκδίκησης, αλλά καταδικασμένες στη συνείδηση των πολιτών πρακτικές που οδηγούν σε επικίνδυνα μονοπάτια.

Αρκετά έχει πληρώσει τα τελευταία χρόνια της κρίσης η ελληνική κοινωνία την ανεξέλεγκτη οργή και την τυφλή βία. Οι αναμφισβήτητες ευθύνες των πολιτικών για την εξέλιξη της κρίσης δεν μπορεί να αποτελούν άλλοθι για κάθε λογής τραμπουκισμούς, που όχι μόνο δεν οδηγούν πουθενά, αλλά αντιθέτως παράγουν αντίθετα αποτελέσματα από αυτά που επιδιώκουν οι εμπνευστές τους. Αρκετή ένταση βιώνει η ελληνική κοινωνία, αρκετά προ-

βλήματα αντιμετωπίζουν οι εργαζόμενοι, δεν χρειάζεται να τα κάνουμε χειρότερα. Είναι ευθύνη και των ίδιων των συνδικαλιστών να προσπείσουν τον αγώνα τους, αποτρέποντας και καταδικάζοντας τις βίαιες εκδηλώσεις, ως μέθοδο διεκδίκησης.

Όπως είναι και ευθύνη των πολιτικών και των κομμάτων να αποφεύγουν να υποκινούν και να υποστηρίζουν τις κάθε λογής βιαιότητες, εν ονόματι τού δίκαιου αγώνα των εργαζομένων. Είναι ιστορικά αποδεδειγμένο ότι η βία, ούτε οδηγεί σε δικαιότερες κοινωνίες, ούτε προσφέρει λύσεις στα πολιτικά και κοινωνικά προβλήματα. Μόνο περισσότερη βία, μόνο περισσότερο πόνο, μόνο μεγαλύτερη ανασφάλεια δημιουργεί. Είναι καιρός να συνειδητοποιήσουμε όλοι ότι όσο θεμιτό είναι το δικαίωμα στη διαμαρτυρία και στη διαδήλωση, άλλο τόσο απαράδεκτο είναι να αντιδρούμε με βάση το θυμικό και την οργή μας, αδιαφορώντας για τις συνέπειες των πράξεών μας. Τα όρια της δημοκρατίας, αφήνουν ευτυχώς τεράστια περιθώρια για να διεκδικούμε τα όποια δικαιώματά μας, αλλά σταματούν εκεί που αρχίζει η βία...

Η ΑΥΓΗ

Πρωτογενές πλεόνασμα δυστυχίας

Το τροπάριο της «κομματικής υποκίνησης των κινητοποιήσεων» ξανάπιασαν τα κυβερνητικά παπαγαλάκια, με στόχο να δυσφημήσουν τις απεργίες που ξεκινούν και να περιορίσουν την πολιτική δραστηριότητά τους. Δεν είναι η πρώτη φορά που μια κυβέρνηση ανακαλύπτει «υποκινητές» των κινητοποιήσεων στα έδρανα της αντιπολίτευσης. Συνήθως, όμως, με μια τέτοια μυωπική ανάγνωση της κοινωνικής πραγματικότητας, οι κυβερνήσεις οδηγούνται... ανεπαίσθητως στην ήττα.

Χρειάζεται να είναι κανείς μίλια μακριά από την κοινωνία για να αποδίδει στον ΣΥΡΙΖΑ την πολιτική αιτία και την οργανωτική ικανότητα των απεργιακών και άλλων κινητοποιήσεων. Μπορεί η κυβέρνηση να ελπίζει στα σοβαρά ότι η εικονική πραγματικότητα του «πρωτογενούς πλεονάσματος» θα εξαφανίσει την καθημερινή υποβάθμιση της ζωής των πολιτών;

Η πλέον φιλοκυβερνητική εφημερίδα, χθες, στο πρωτοσέλιδο θέμα της, παρουσιάζει έκθεση του ΟΗΕ για την Παγκόσμια Ευτυχία 2013, τιτλοφορώντας την χαρακτηριστικά: «Η δυστυχία του να είσαι Έλληνας...». Στην παγκόσμια έρευνα, οι δείκτες επιπέδου ζωής και προσωπικής ευτυχίας για τους Έλληνες εμφανίζονται να έχουν τη μεγαλύτερη μείωση. Και μόνον η Αίγυπτος, του εμφυλίου πολέμου και της εκταμμένης φτώχειας, καταγράφει μεγαλύτερη πτώση! Ακόμη και η Μιανμάρ και η Μποτσουάνα εμφανίζονται με μεγαλύτερο πλεόνασμα ευτυχίας...

Πρόκειται για εικόνα «αφρικανοποίησης» της Ελλάδας, η οποία, κατά τα άλλα, είναι μέλος της Ευρωζώνης. Την ίδια κατάσταση διαπιστώνει η έκθεση του ΟΗΕ για ολόκληρο τον ευρωπαϊκό

Νότο, καθώς η ανεργία αποδεικνύεται βασικός παράγοντας δυστυχίας. Με την Ελλάδα στην 70ή θέση κατάταξης και τη Δανία στην 1η θέση της ευτυχίας, το γνωστό πολιτικό σλόγκαν «να γίνει η Ελλάδα η Δανία του Νότου» ακούγεται εφιαλτικά ειρωνικό και θυμίζει τις εγκληματικές ευθύνες των πολιτικών και οικονομικών ελίτ που κυβέρνησαν επί δεκαετίες τη χώρα και διεκδικούν να την κρατούν όμηρη ακόμη και σήμερα.

Η αιτία της «δυστυχίας του να είσαι Έλληνας» είναι πολιτική. Και οι ένοχοι είναι γνωστοί, όσο φανερά και τα θύματά τους. Καμία επικοινωνιακή αντεπίθεση (απ' αυτές που παραμυθιάζει το Μαξίμου ότι θα εξαπολύσει εναντίον του ΣΥΡΙΖΑ) δεν μπορεί να ανατρέψει την κοινωνική πραγματικότητα της δυστυχίας. Η ελπίδα για αντιστροφή των πραγμάτων, η ελπίδα να βγούμε από το καταθλιπτικό πλαίσιο της κρίσης και να ξαναβρούμε το χαμόγελο, με όποιες δυσκολίες, δεν είναι δυνατόν να αναζητηθεί στα σεμινάρια ομαδικής ψυχοθεραπείας που επιχειρούν κάθε βράδυ τα τηλεοπτικά παπαγαλάκια εξωραϊζοντας την πραγματικότητα.

Η ελπίδα βρίσκεται στους αγώνες, που αποκτούν ολοένα και περισσότερο την πολιτική προοπτική της δημοκρατικής ανατροπής. Οι κυβερνητικοί προπαγανδιστές επιχειρούν να δυσφημήσουν αυτή την εθνική και λαϊκή αναγκαιότητα ως «κομματική σημαία». Κάνουν πως δεν καταλαβαίνουν ότι η απάντηση στο δίλημμα «ή εμείς ή αυτοί», που κερδίζει τις συνειδήσεις εκατοντάδων χιλιάδων εργαζομένων και ανέργων, αποτελεί συνθήκη επιβίωσης για την κοινωνία και τη χώρα. Είναι η θετική απάντηση στη «δυστυχία του να είσαι Έλληνας...».

ΤΑ ΝΕΑ ΠΡΥΤΑΝΕΙΣ ΤΗΣ ΑΥΘΑΙΡΕΣΙΑΣ

Απορρίπτουν ορισμένοι από τους πρυτάνεις ΑΕΙ και ΤΕΙ την κινητικότητα μέσω αξιολόγησης των διοικητικών υπαλλήλων στα πανεπιστημιακά τους Ιδρύματα, τα οποία – προφανώς – θεωρούν βιλαέτια τους. Η αντίδρασή τους δεν έχει πρωτοτυπία: ακολουθώντας μία αμαρτωλή πρακτική πολλών χρόνων, έκλεισαν με το έτσι θέλω τα Ιδρύματα. Καθίστουν έτσι ανέφικτη την εγγραφή των νέων φοιτητών, οι οποίοι μετά τη χαρά των αποτελεσμάτων στις Πανελλαδικές βούτηξαν στη σκληρή πανεπιστημιακή πραγματικότητα. Πού οδηγεί η στάση

αυτών των πρυτάνεων; Σε βελτίωση της λειτουργίας των πανεπιστημίων; Σε εξαίρεση των διοικητικών τους υπαλλήλων από την κινητικότητα; Προφανώς, όχι – η κυβέρνηση έχει δεσμευτεί σχετικά στην τριτοβάθμια εκπαίδευση. Απλώς, οι πρυτάνεις οδηγούν στην ακύρωση της αξιολόγησης που γίνεται με αντικειμενικούς όρους και στην επαναφορά της αυθαίρεσης των οριζόντιων κριτηρίων. Θα αναλάβουν άραγε την ευθύνη για μία τέτοια εξέλιξη, που θα βλάψει – πρώτους απ' όλους – τους διοικητικούς υπαλλήλους με προσόντα;

